

42. Dom Zdrowia Państwowego Przedsiębiorstwa warszawski;
Budowlanego „Beton-Stal“ w Świdrze, ul. Wiosenna,
pow. warszawski,

43. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Elektrotechnicznego w Józefowie, ul. Parkowa 14, pow.

woj. zielonogórskie;

44. Prewentorium Centralnego Zarządu Energetyki w Zagórzcu, pow. strzelecki.

390

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 marca 1951 r.

w sprawie projektowania i budowy sieci ciepłej zdalaczynnej i instalacji ciepłych w budynkach.

W wykonaniu uchwały Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie oszczędności węgla w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1526) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy projektowaniu i budowie centralnych ogrzewań należy stosować wytyczne zawarte:

- 1) w „Instrukcji w sprawie projektowania sieci ciepłych zdalaczynnych“, stanowiącej załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia;

2) w „Instrukcji w sprawie projektowania i budowy instalacji ciepłych w budynkach“, stanowiącej załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 marca 1951 r. (poz. 390).

INSTRUKCJA W SPRAWIE PROJEKTOWANIA SIECI CIEPŁYCH ZDALACZYNNYCH

§ 1. Instrukcja niniejsza dotyczy zasad projektowania miejskiej sieci ciepłej oraz sposobów przyłączania instalacji ciepłych wewnątrz budynków do tej sieci w przypadkach pobierania czynnika niosącego ciepło z centralnych ciepłowni.

§ 2. 1. Jako czynnik niosący ciepło z elektrociepłowni (elektrowni) lub ciepłowni (centralnych kotłowni) do odbiorców stosować należy:

- 1) wodę o wysokiej temperaturze — z reguły do celów ogrzewnictwa, wentylacji oraz do ogrzewania wody używanej do potrzeb gospodarczych,
- 2) parę do celów technologicznych (przemysł) oraz w mniejszym stopniu do ogrzewnictwa.

2. Z uwagi na zalety systemów wodnych, jak:

- 1) prostota wykonania i obsługi,
- 2) łatwość regulacji temperatury czynnika grzejącego,
- 3) duży zasięg sieci przy stosunkowo niskich stratach ciepła,

systemy te powinny mieć pierwszeństwo przed systemami parowymi, stosowanymi wyłącznie w przypadkach uzasadnionych potrzebami technologicznymi lub rodzajem zastosowanych odbiorników ciepła, jak kuchnie parowe, pralnie mechaniczne, dezynfekторы itp.

§ 3. Przy projektowaniu sieci ciepłej wodnej lub parowej należy każdorazowo przeanalizować jej zasięg z punktu widzenia największej ekonomii rozwiązania biorąc pod uwagę koszty inwestycyjne, eksploatacyjne i niezawodność działania.

§ 4. 1. Przy zastosowaniu systemów wodnych temperaturę wody w magistrali zasilającej u wyjścia z elektrociepłowni lub ciepłowni przyjmować należy przy zewnętrznej temperaturze obliczeniowej — 20° C i niższej:

- 1) przy elektrociepłowniach adaptowanych + 130° C,
- 2) przy nowych elektrociepłowniach + 150° C,
- 3) przy ciepłowniach lokalnych do + 150° C w zależności od warunków.

2. Temperaturę wody w magistrali powrotnej w warunkach określonych w ust. 1 pkt 3 przyjmuje się + 70° C.

3. Podane w ust. 1 i 2 temperatury w sieci zmieniają się w funkcji prostoliniowej (regulacja jakościowa) w zależności od temperatury zewnętrznej i wynoszą w punkcie wyjściowym:

- 1) przy parametrze + 130° C w przewodzie zasilającym + 70° C, powrotnym + 45° C i przy temperaturze zewnętrznej + 2° C i wyższej,
  - 2) przy temperaturze + 150° C w przewodzie zasilającym + 70° C, powrotnym + 42° C i przy temperaturze zewnętrznej + 5° C i wyższej,
- nie ulegając dalszemu obniżeniu zarówno w sezonie opałowym jak i w okresie letnim (regulacja ilościowa).

§ 5. Program budowy sieci ciepłych, ich zasięg oraz rozkład maksymalnych temperatur i ciśnień w poszczególnych odcinkach sieci podawać będzie zainteresowanym biurom projektowym Państwowe Biuro Projektów „Energoprojekt“ lub miejscowe zakłady sprzedaży ciepła.

§ 6. Centrale ciepłe przy zakładach przemysłowych mogą — w przypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie — przesyłać na odległość do ogrzewania budynków lub do celów gospodarczych zamiast wody o wysokiej temperaturze — parę, przede wszystkim odpadkową, uzupełniając ewentualny jej niedobór w okresach szczytowego zapotrzebowania świeżą parą bezpośrednio z kotłów.

§ 7. Należy dążyć, aby centrale ciepłe przy zakładach przemysłowych pokrywały zapotrzebowanie ciepła nie tylko do celów technologicznych i ogrzewania budynków fabrycznych, ale — w miarę możliwości — również do ogrzewania przyfabrycznych osiedli pracowników. Przyjęta koncepcja musi być jednak dostatecznie uzasadniona i poparta przybliżonym obliczeniem kosztów inwestycyjnych i eksploatacyjnych oraz akceptowana przez inwestora centralnego.

§ 8. 1. Sieć ciepłą wodną lub parową należy wykonywać w sposób zapewniający minimum strat ciepłych, niezawodność ruchu, prostotę i minimalny koszt konserwacji oraz dostateczne zabezpieczenie przed korozją.

2. Przy projektowaniu sieci należy przeprowadzić analizę ekonomiczną rodzaju i grubości izolacji przewodów.

§ 9. Wykonywane w okresie przejściowym lokalne kotłownie i rozdzielnie w budynkach, leżących w zasięgu przyszłej miejskiej sieci ciepłej, projektować należy w sposób umożliwiający przyłączenie ich w przyszłości do tej sieci przy jak najniższych kosztach inwestycyjnych.

§ 10. 1. Instalacje ciepłe wewnątrz budynków przyłączać należy do miejskiej sieci ciepłej w sposób następujący:

- 1) centralne ogrzewanie w budynkach przemysłowych oraz wszelkie urządzenia wentylacyjne i ciepłe, mogące pracować przy wysokich parametrach czynnika grzejącego, łączyć należy z magistralą ciepłą bezpośrednio. Ciśnienie i temperatura wewnątrz tych urządzeń są tego samego rzędu, co ciśnienie i temperatura w magistrali — w punkcie przyłączenia;
- 2) centralne ogrzewanie wodne pompowe, w którym temperatura czynnika grzejącego nie przekracza $+ 90^{\circ}\text{C}$ i które wytrzymałe ciśnienie próbne 8 at., łączyć należy z siecią ciepłą przez hydroelewatory. Podane ciśnienie próbne odnosi się do instalacji zasilanych z sieci miejskiej przy parametrze $+ 150^{\circ}\text{C}$. Przy parametrze $+ 130^{\circ}\text{C}$ ciśnienie próbne w instalacjach wewnętrznych powinno wynosić 6,5 at.;
- 3) centralne ogrzewanie wodne grawitacyjne łączyć należy z siecią przez wymiennik ciepła. Ciśnienie statyczne panujące w zładzie umożliwia prawie we wszystkich przypadkach stosowanie części składowych lekkiego typu;
- 4) centralne ogrzewanie wodne przez promieniowanie, pracujące przy temperaturze czynnika grzejącego nie przekraczającej $+ 60^{\circ}\text{C}$, łączyć należy z siecią ciepłą przez wymienniki ciepła;
- 5) urządzenia służące do przygotowania wody ciepłej do kąpieli lub potrzeb gospodarczych należy łączyć z siecią przez wymiennik ciepła, przy czym powierzchnię ogrzewalną węzłowicy określać należy przyjmując temperaturę wody grzejnej w miejskiej magistrali zasilającej $+ 70^{\circ}\text{C}$ (najniższa temperatura w okresie zimowym i letnim). W celu uniknięcia nadmiernego zagrzenia wody w podgrzewaczach przy wyższych temperaturach wody z sieci magistralnej należy stosować samoczynne miarkowniki temperatury lub inne urządzenia zabezpieczające. Przy dużym

i nieregularnym zapotrzebowaniu wody ciepłej pożądanym jest stosowanie zasobników wodnych o odpowiedniej pojemności.

2. W celu wykorzystania ciepła z sieci miejskiej w ciągu całego roku pożądanym jest stosowanie w budynkach, znajdujących się na obszarach objętych ciepłownictwem — urządzeń centralnych przygotowania wody ciepłej, z wyjątkiem obiektów o minimalnym zapotrzebowaniu wody ciepłej, w których do tego celu stosować należy podgrzewacze gazowe.

§ 11. Obliczenia wielkości powierzchni grzejnej aparatów i urządzeń ogrzewniczych dokonywać należy w oparciu o podane w § 4 parametry miejskiej sieci ciepłej.

§ 12. Wewnętrzne instalacje ogrzewania wodą, które mają być przyłączone do sieci ciepłej przy pomocy hydroelewatora, obliczać należy w ten sposób, aby suma oporów miejscowych i tarcia w sieci nie przekraczała 1500 mm słupa wody.

§ 13. Ciśnienie próbne w instalacjach, przyłączonych do sieci przy pomocy hydroelewatora, powinno być o 3 at. wyższe od ciśnienia w instalacji za hydroelewatozem. Ciśnienie próbne w instalacjach przyłączonych do sieci bezpośrednio (§ 10 ust. 1) powinno być o 3 at. wyższe od ciśnienia w sieci miejskiej — w punkcie przyłączenia. Wysokość ciśnienia próbnego mierzyć należy w przewodach rozprowadzających — w najniższej położonej kondygnacji.

§ 14. Sieć ciepłą zewnętrzną w osiedlach, znajdujących się na obszarach objętych ciepłownictwem, projektować należy jako fragment ogólnej miejskiej sieci ciepłej.

§ 15. Urządzenia specjalne, jak: kuchnie parowe, pralnie mechaniczne, dezynfekторы itp., ogrzewać należy parą niskiego ciśnienia z kotłowni lokalnych. Urządzenia tego rodzaju mogą być w przyszłości przyłączone do sieci ciepłej, o ile czynnikiem grzejącym w takiej sieci będzie para.

§ 16. Przy projektowaniu lokalnych kotłowni centralnych ogrzewań, obsługujących większe budynki lub grupy budynków, stosować należy w miarę możliwości kotły przystosowane do opalania miałem węglowym, zaopatrzone w paleniska zmechanizowane.

§ 17. Kotłownie lokalne, budowane na obszarach objętych ciepłownictwem, których czas użytkowania obliczany jest na okres nie dłuższy niż 3 lata, wykonywać należy w sposób prowizoryczny, dający największą ekonomię pod względem budowlanym i wyposażenia technicznego przy umożliwieniu dołączenia instalacji do sieci ciepłej.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 marca 1951 r. (poz. 390).

INSTRUKCJA W SPRAWIE PROJEKTOWANIA I BUDOWY INSTALACJI CIEPŁYCH W BUDYMKACH

§ 1. 1. Instrukcja niniejsza dotyczy sposobu projektowania wewnętrznych instalacji ciepłych w budownictwie ogólnym i przemysłowym przy uwzględnieniu największej ekonomii rozwiązania architektonicznego i instalacyjnego oraz najmniejszych kosztów inwestycyjnych i eksploatacyjnych.

2. Przez wewnętrzne instalacje ciepłe należy rozumieć następujące urządzenia:

- 1) centralne ogrzewanie budynków,
- 2) przygotowanie wody ciepłej do potrzeb gospodarczych,
- 3) przewietrzanie i klimatyzację,

4) kuchnie, pralnie, dezynfekторы itp.

§ 2. 1. Należy dążyć do projektowania budynków w kształcie możliwie zwartej bryły, o jak najkorzystniejszym stosunku powierzchni zewnętrznej do kubatury w celu osiągnięcia poważnego zmniejszenia zapotrzebowania ciepła do ogrzania budynku, niezależnie od zmniejszonych kosztów jego budowy.

2. Należy unikać nie uzasadnionych rezerw powierzchni i urządzeń instalacyjnych z myślą o przyszłym wzroście potrzeb.

3. Przy projektowaniu budynków unikać należy nie uzasadnionego przeszklenia i stosowania oszklenia

pojedynczego, powodujących znaczny wzrost zapotrzebowania ciepła budynku w warunkach zimowych oraz nadmierny wpływ nasłonecznienia w warunkach letnich.

§ 3. 1. Projektant architektoniczno-budowlany obowiązany jest zawczasu omówić i uzgodnić z projektantem centralnego ogrzewania szczegóły konstrukcyjne ustrojów budowlanych, mających wpływ na przenikanie ciepła, jak również inne szczegóły budowlane związane z funkcjonowaniem i budową instalacji.

2. Konsultacje architekta z instalatorem powinny być uwzględnione w harmonogramie prac biura projektowego.

§ 4. 1. Przy kształtowaniu przestrzennym budynków należy dążyć do możliwie największych oszczędności ich objętości oraz stosować układy wysokościowe zamiast płaskich, mniej oszczędnych ze względu na dachy, posadowienie i zwiększone zapotrzebowanie ciepła do ich ogrzania.

2. Nie należy stosować oziębiających wnętrza prześwitów, nadwieszń itp.

§ 5. Ściany zewnętrzne, zimne stropy oraz stropodachy powinny mieć taką konstrukcję, aby współczynnik przenikania ciepła K nie przekraczał 1,0. Konstrukcje mniej korzystne należy ocieplić.

§ 6. Konstrukcję zewnętrznych ścian, stropów, stropodachów oraz wielkość zewnętrznych płaszczyzn szklanych należy tak zaprojektować, aby średnie straty ciepła budynku na 1 m³ jego kubatury nie przekraczały 15—16 K cal/h.

§ 7. Rozwiązania architektoniczne powinny umożliwiać stosowanie w budynkach biurowych, szkolnych i szpitalnych wentylacji naturalnej.

§ 8. 1. W założeniach osiedli należy przyjmować, że ogrzewanie centralne ma być zdalaczynne i nie stosować kotłowni indywidualnych w każdym budynku; to samo dotyczy powinno budynków niemieszkalnych wznoszonych obok siebie.

2. W przypadku przewidzianej w przyszłości rozbudowy kotłowni należy projektować tak, aby możliwe było ich powiększenie.

§ 9. Projektowane lokalne kotłownie centralnego ogrzewania powinny być umieszczone możliwie w środku obiektu i odpowiadać warunkom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny. Kominy dla kotłowni centralnego ogrzewania należy umieszczać jak najbliżej kotłów unikając nadmiernie długich czopuchów lub stosowania urządzeń do sztucznego ciągu.

§ 10. 1. Pojemność składów opału w budynkach o kubaturze do 6000 m³ powinna wystarczyć do zmagazynowania paliwa na cały sezon opałowy. W budynkach do 40.000 m³ pojemność ta nie powinna przekraczać zapasu, wystarczającego na okres 3 miesięcy, w większych budynkach — na 2 miesiące. Nie dotyczy to składów opału przy kotłowniach prowizorycznych na obszarach objętych ciepłownictwem.

2. Wszelkie instalacje ciepłe, jak: kuchnie parowe, pralnie mechaniczne, natryski i inne odbiorniki wody pochodzącej z instalacji ciepłych lub pary, powinny być usytuowane jak najbliżej źródła ciepła, z którego korzystają.

§ 11. Powierzchnia ogrzewalna kotłów powinna być obliczona jedynie na pokrycie istotnego zapotrzebowania ciepła. Kotłów zapasowych lub większych niż to wynika z obliczeń stosować nie należy.

§ 12. Nie należy malować grzejników farbami metalicznymi powodującymi zmniejszenie wydajności grzejników, a tym samym konieczność zwiększania powierzchni grzejnej.

§ 13. Rury odpowietrzające w dolnym rozdziale należy zmniejszyć do 10 mm, z wyjątkiem zbiorczych rur z kilku kierunków, które mogą być większej średnicy.

§ 14. W budynkach biurowych, szkolnych i szpitalnych stosować należy wentylację naturalną — w celu zmniejszenia zużycia blachy. Jeśli zajdzie konieczność stosowania wentylacji sztucznej, należy to odpowiednio uzasadnić.

§ 15. W budynkach do 2 kondygnacji nie należy projektować zaworów wydzielczych na pionach centralnego ogrzewania stosując je natomiast w większych budynkach na ciągach głównych.

§ 16. Zbiorniki rozszerzalne umieszczać należy w miarę możliwości w pomieszczeniach ogrzewanych. Sieć odpowietrzającą prowadzić należy powyżej zbiornika. Przy takim rozwiązaniu zawory wydzielcze na pionach odpowietrzających są zbędne.

§ 17. W budynkach mieszkalnych, biurowych, szkolnych, koszarowych, bursach, laboratoriach, sanatoriach, szpitalach, domach dziecka, muzeach itp. stosować należy ogrzewanie wodne.

§ 18. 1. W budynkach fabrycznych, warsztatowych, hangarach, garażach, magazynach itp. stosować można ogrzewanie parą nasyconą niskiego lub wysokiego ciśnienia, ogrzewanie parowo-powietrzne lub wodą o wysokiej temperaturze, dając pierwszeństwo specjalnie ze względów oszczędnościowych systemowi wody o wysokiej temperaturze.

2. W zakładach przemysłowych, w których wysoka temperatura ośrodka grzejnego byłaby niewskazana ze względu na charakter produkcji, można stosować inny rodzaj ogrzewania.

§ 19. 1. Ogrzewanie wodne grawitacyjne z górnym lub dolnym rozdziałem należy stosować, jeżeli:

- 1) pozioma rozciągłość zładu, mierzona od kotłowni do najdalszego pionu, nie przekracza 50 mb;
- 2) poziome przewody rozprowadzające nie są zasylonowane;
- 3) pionowa odległość między środkiem kotła a środkiem najniższej położonego grzejnika zapewnia uzyskanie cyrkulacji grawitacyjnej.

2. Ogrzewanie wodne pompowe należy stosować przy rozciągłościach zładu powyżej 50 mb. oraz wszędzie tam, gdzie warunki lokalne nie pozwalają na urządzenie ogrzewania grawitacyjnego lub jeśli zespół mniejszych budynków ogrzewany jest ze wspólnej centrali ciepłej.

§ 20. Dla centralnych ogrzewań parowych, w których wysoka temperatura grzejników jest niezmienna w każdych warunkach, a temperatury wewnętrzne pomieszczeń ogrzewanych nie są niższe od +10° C, można za podstawę do obliczeń strat ciepła przyjmować temperaturę zewnętrzną o 3° C wyższą od przyjętej dla właściwej strefy.

§ 21. Grzejniki i rurociągi centralnego ogrzewania wodą w instalacjach pompowych lub grawitacyjnych należy obliczać przyjmując temperaturę szczytową wody +90° C i ochłodzenie +20° C. W obliczeniach rurociągów centralnego ogrzewania wodnego nie należy dodawać 10% do ciepłostek jako rezerwy w rurociągach.

§ 22. W ogrzewaniach pompowych należy w miarę możliwości unikać zasylonowywania wszystkich głównych ciągów zasilających, aby w razie unieruchomienia pomp można było uzyskać choćby częściowo cyrkulację grawitacyjną.

§ 23. Wysokość ciśnienia roboczego pary w ogrzewaniach parowych niskopiętnych należy ograniczyć do

koniecznego minimum, unikając w miarę możliwości przepompowywania kondensatu. Szybkość pary niskoprężnej w przewodach nie może przekraczać 10 m/sek. przy kotłach i 22 m/sek. w sieci. Rurociągi parowe poziome z dolnym rozdziałem, otulone, należy odwadniać w odstępach 25—30 mb., nie otulone co 15—20 mb.

§ 24. Dla ustrojów budowlanych złożonych należy dokonać obliczenia współczynników przenikania ciepła K z podaniem szkicu ustroju.

§ 25. 1. Nie należy ogrzewać pomieszczeń usytuowanych pomiędzy pomieszczeniami ogrzewanymi, a mianowicie:

- 1) przedpokojów bez lub z nieznacznymi stratami ciepła;
- 2) korytarzy bez lub z nieznacznymi stratami ciepła; dotyczy to również korytarzy połączonych z ogrzewaną klatką schodową;
- 3) innych pomieszczeń bez lub z nieznacznymi stratami ciepła, o ile utrzymanie pewnej określonej temperatury nie jest konieczne ze względu na przeznaczenie pomieszczenia lub charakter budynku.

2. Ograniczenie to nie dotyczy dużych wysokich sal bez lub z nieznacznymi stratami ciepła, wymagających w zależności od ich przeznaczenia rozwiązań specjalnych.

3. Przez nieznaczące straty ciepła należy rozumieć takie straty, które powodują minimalną, nie dającą się wyraźnie odczuć niższą temperaturę.

§ 26. W bilansie cieplnym pomieszczeń ogrzewanych, w których prowadzone są rurociągi centralnego ogrzewania, należy odliczyć wydajność cieplną tych ru-

rociągów i tylko brak pokrycia strat ciepła uzupełnić grzejnikami. Zasada ta dotyczy również pomieszczeń, przez które prowadzone są kominy centralnego ogrzewania. Z 1 m² ściany kominowej, przyjętej w świetle otworu komina, przyjmować można 120 K cal/h.

§ 27. Wszystkie rurociągi parowe lub z wodą gorącą, prowadzone w piwnicach gospodarczych, należy dla uniknięcia przegrzewania otulić.

§ 28. Przy doborze średnic rur kotłowych należy operować asortymentem rur produkowanych przez huty.

§ 29. 1. Przewodów nie posiadających stałej cyrkulacji, jak rury bezpieczeństwa lub odpowietrzające, nie należy umieszczać na nie ogrzewanych poddaszach. Dążyć należy również do umieszczania naczyń zbiorczego w pomieszczeniu ogrzewanym na wysokości, zapewniającej całkowite napełnienie oraz samoczynne i niezawodne odpowietrzanie zakładu.

2. Urządzenia bezpieczeństwa muszą być zaprojektowane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 30. Nie należy powiększać grzejników na ogrzewanie powietrza do wentylacji naturalnej w granicach do 1,5-krotnej wymiany i do + 0° C temperatury na zewnątrz budynku.

§ 31. W obliczeniach należy podawać kubaturę budynku, ogólne zapotrzebowanie ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania oraz zapotrzebowanie ciepła na 1 m³ budynku w K cal/h.

§ 32. Przy sporządzaniu kosztorysów instalacji cieplnych należy ściśle stosować się do obowiązujących przepisów oszczędnościowych tak co do użycia materiałów jak i robocizny.

391

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ I PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 30 marca 1951 r.

w sprawie przekazania Przedsiębiorstwu Eksploatacji Żużla Wielkopiecowego i Kotłowego części Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Robót Drogowych w Katowicach.

Na podstawie § 3 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Robót Drogowych w Katowicach, ul. Kościuszki 47, przekazuje, a Przedsiębiorstwo Eksploatacji Żużla Wielkopiecowego i Kotłowego, Przedsiębiorstwo Państwowe w Katowicach, przejmie z dniem 1 kwietnia 1951 r. Dział Eksploatacji Żużla z hałd hutniczych wraz ze sprzętem

technicznym, urządzeniami pomocniczymi, lokalami faktycznie zajmowanymi i obsadą personalną.

§ 2. Przekazanie nastąpi w trybie i na warunkach, przewidzianych w §§ 4 i 9 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532).

§ 3. Koszty, związane z przekazaniem, ponosi Przedsiębiorstwo Eksploatacji Żużla Wielkopiecowego i Kotłowego, Przedsiębiorstwo Państwowe w Katowicach.

Minister Gospodarki Komunalnej: K. Mijsal

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. J. Grzymek

392

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 6 lutego 1951 r.

w sprawie ustalenia typów i kategorii uspołecznionych zakładów gastronomicznych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. W gospodarce uspołecznionej ustala się następujące typy zakładów gastronomicznych:

- a) restauracje,
- b) jadłodajnie,

- c) gospody,
- d) bary,
- e) bary mleczne,
- f) kawiarnie,
- g) cukiernie,
- h) bufety.

§ 2. 1. Restauracja jest zakładem gastronomicznym, wydający śniadania, obiady i kolacje, bądź tylko obiady